

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Colin Falconer
MY BEAUTIFUL SPY

Copyright © 2005 by Colin Falconer
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-916-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Kolin Falkoner

MOJA PRELEPA
ŠPIJUNKA

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Mojoj lepoj Karen Mari

Kada ljubav nije ludilo, onda to nije ljubav.

– PEDRO KALDERON DE LA BARGA

KNJIGA PRVA

1.

BUKUREŠT, SEPTEMBAR 1944. GODINE

U nekim drugim okolnostima Nik bi zazirao od ove pustolovine kroz bukureštanske ruine posle sumraka. Šest ulica od hotela, grad je svet mraka i monsturoznih senki, osvetljen samo plavičastim plamenovima plinskih peći između ruševina, oko kojih stoje grupice izbeglica.

Nik brzo gubi orijentaciju. Ljutito psuje ispod glasa. Isuse. Nervozan je uprkos teškom revolveru koji steže u džepu sako. Grad je pun lešinara i dezertera.

Skreće za ugao i žestoko naleće na drugog prolaznika. Uplašen, on uzmiče, spreman da napadne. Ignorišući ga, čovek nastavlja dalje.

Nik se sprema da nastavi, ali instinkti mu govore da se okrene i prati ga. Za trenutak izlazi iz senke da osmotri siluetu na mesečini: široko i četvrtasto lice, spljošteno i grubo poput lopate, kosa ošišana skoro do glave. Nik prepoznaje vojnika kojeg je tog popodneva video u Demišenkovoj kancelariji. Bezizražajnog lica stajao je iza svog šefa.

Rus prilazi zgradi na kraju ulice i ulazi unutra. Ovo je to mesto, ovde je njen stan.

Vadi pištolj. Vežbao je gađanje u metu, ali nikada još nije pucao iz besa ili u tami ili u zatvorenom prostoru. Koraci Rusa odjekuju na stepenicama iznad njega i on počinje da trči za njim.

U tami se sapliće o nešto i pada naglavačke. Cevanica mu udara o beton, mameći još jednu tihu psovku.

Rus već kuca na vrata. Dovikuje mu upozorenje, nadajući se da će ga omesti, i naslepo trči uz stepenice.

Vrata od stana su otvorena, izbijena iz šarki.

Jedna sveća gori na stolu postavljenom nasred sobe. Nik doziva Danijelino ime, ali ostaje bez odgovora.

Na pamet mu pada nekoliko skrovišta, ali nema mnogo vremena za razmišljanje. Mora brzo da odluči. Ne može večno da stoji na vratima. Podiže pištolj s dve ruke i utrčava u kuhinju.

Praznu.

„Danijela!“

Trebalo je prvo da dođe po mene. Neću dozvoliti da je povredi.

Iza sebe čuje buku koja dolazi iz pravca spavaće sobe. Munjevito se okreće i vidi grubu mušku siluetu na vratima obasjanim svećom. U rukama drži pištolj i podiže ga ka njemu, ali Nik zadržava pribranost. Najednom ga preplavljuje osećaj neobičnog spokoja. Gotovo je. Zna šta sledi. Koristi ovu kratku pauzu da nacilja, svestan da čini uslugu, koliko njoj toliko i sebi.

Prasak je gromoglasan, poput topovske paljbe u zatvorenom prostoru. Dva pištolja pucaju istovremeno. Ne oseća metak. Ne oseća ni da je pogođen. Usredsređen je na metu, kao da je ponovo na strelištu; poteže okidač još dvaput a zatim se spotiče i pada. Bezbolno je.

2.

Nik Dejvis prvi put sreće Danijelu Simoniči u američkom baru hotela Atina Palas u Bukureštu, juna 1940. godine. I ne može da odlepi pogled od nje. Grad je pun lepota, siromašnih kontesa i prodavačica ljubavi iz polusveta s krznenim okovratnicima, žena koje čekaju izbavljenje i kojima je do tada poklanjao samo zadivljene poglede, kao što se i očekuje od muškarca.

Ali ova žena je drugačija.

Masom dominiraju britanski i američki novinari, i šačica diplomata poput Nika. Danijela se zabavlja s nemačkim turistom – zapravo nacističkim špijunom ili abverovcem, ionako svi za nekog rade – koji se nikada ne trezni. Preglasno priča i previše se smeje, neprestano skrećući

Moja prelepa špijunka

pažnju na sebe. Predstavnicima nemačkog konzulata, smeštenog u Ulici Viktor Emanuel III, nimalo se ne sviđa taj prizor.

Njen dečko je mlad, visok i plav, tipičan primer Hitlerovog sna osim što mu je neophodna pomoć. Usne su mu uvek vlažne i sjajne a pogled mutan. Zanosna žena pored njega stalno je izložena sramu; oči joj lete po prostoriji, zaustavljajući se nekoliko puta na Niku, kao da nešto očekuju.

Nemački vojnici se ponašaju više nego bahato. Poseduju moć jer su upravo pokorili Poljsku. Neodoljiva kombinacija. To i ledenoplave oči.

Bendiks iskapluje svoj džintonik i pali još jednu cigaretu. „Ne sluti na dobro. Dva momka iz organizacije pretučena su prošle nedelje, ispred svojih kuća. Ovi hoće da nas oteraju, Dejvise.“

Nik se pita da li je Bendiks pravi izbor za ovu operaciju, da li će imati dovoljno živaca da je izgura do kraja. Abrams ga je upozorio na njega, ali nije imao nikog drugog, bar ne u ovim uslovima.

„Izdrži još malo“, bodri ga Nik.

„Lako je vama ovde da tako pričate.“

Nik skreće pogled prema tamnokosoj lepotici kod šanka. Opet zuri u njega. Hvata njen pogled što mu iznenada narušava koncentraciju. „Potrebna nam je tvoja pomoć“, ozbiljno kaže Nik.

„Kome?“

„Vladi. Ne smemo da dozvolimo Nemcima da tek tako uđu i dočepaju se nafte.“ Naftna polja Ploesti smatraju se najvećim naftnim rezervama u Evropi. Hitleru je potrebno gorivo za njegove moćne oklopne divizije. Pre rata, mnoge britanske naftne kompanije bile su tamo privilegovane. Međutim, Nemci su rumunskom kralju sugerisali da izbací Britance iz posla, što je ovaj učinio bez mnogo dvoumljenja. Nije imao drugog izbora.

„Kako ćete u tome da ih sprečíte?“

„Radimo na tome. Ali ti si nam potreban, Bendikse. Imaš ovde svoje veze i znaš koga je najbolje da isplatimo.“

„Da isplatimo? Šta ste to naumili, za ime boga?“

„Samo nam treba neko ko će da izvrši neke finansijske transakcije s pravim ljudima. Šta veliš, možeš li toliko da nam učiniš?“

Bendiks jedno vreme ćuti, odsutno milujući svoje brkove. Pogled mu luta po baru; ruka neznatno drhti. Zaboga, biznismen je a ne špijun. M16 je regrutovao mnoge direktore britanskih naftnih kompanija

smeštenih na Ploestima, ali u poslednje vreme bilo ih je sve teže nago-
voriti na saradnju.

„U redu. Pristajem“, naposletku kaže Bendiks, iskapljuje svoje piće i
ustaje. „Samo kažite šta hoćete da učinim.“

Nik mu daje instrukcije dok zajedno izlaze napolje. Bendikov vozač
čeka u crnom „opelu“. „Srećno, Bendikse“, kaže Nik i rukuju se. Bendiks
ulazi u kola koja se odmah udaljavaju.

Nik se bavi idejom da uhvati taksi, ali brzo menja plan. Njegov stan
je samo tri ulice odatle. Prelazi preko trga ispred Ateneuma, gradske
opere, ignorišući psovke vozača *trazura*.

Sa stepeništa ispred hotela dopire neki metež. Nik se osvrće. Plavo-
kosi Nemač i tamnokosa lepotica koju je video u baru žučno se svađaju.
Utom devojka počinje da vrišti. Nik se okreće i žurno im prilazi.

„Jesi li dobro?“ pita je na francuskom.

Nemač je grabi za ruku i vuče ka taksiju koji ih čeka. Steže je za mi-
šicu koju ona bezuspešno pokušava da istrigne. Hotelski portir sve to
nezainteresovano posmatra, baš kao i vozač taksija.

„Gubi se, Englezu, ovo je između mene i nje“, resko odgovara Ne-
mač na engleskom.

Devojka mu u lice sasipa neku francusku psovku i šutira ga u ceva-
nicu. Ovaj jauče od bola i zamahuje rukom, spuštajući joj težak šamar
posred lica.

Nik diže ruku i udara ga u stomak. Jednom, ali precizno i jako. Ne-
mač se grči i pada.

Dok leži na zemlji, žena mu besno zariva vrh svoje cipele u rebra.
Sprema se da ga ponovo šutne, ali u tome je sprečava Nik, odvođeci je
u stranu.

„*Cul de vache!*“ uzvikuje ona.

„Kakva protuva. Poznaješ ga dugo?“

„Dovoljno dugo.“

„Ko je uopšte ovaj?“ radoznao je Nik.

„Zove se Haler.“

„Tvoj dečko?“

„Večeras je bio moj dečko. Ali više nije.“

„Oko čega ste se posvađali?“

„Insistirao je da odemo kod njega kući. Odbila sam.“

Moja prelepa špijunka

„Dama zna koja su njena prava.“

„Ovi Nemci ne misle tako.“

Haler puze do žardinjere ispred hola i bučno izbacuje sadržaj svog želuca na pločnik. Portir ga užasnuto posmatra.

„Zovem se Nik. Nik Dejvis. Iz britanskog poslanstva.“

„Danijela Simoniči.“ Visoka i vitka, tamne kose do ramena i zlatnih očiju. Odeća joj je skupa, kupljena u jednom od pariskih butika u Šoseu. Žena poput ove nije navikla da bilo kuda ide pešice.

„Dakle, pošto više nemaš dečka a ulice u ovo doba noći nisu bezbedne za jednu takvu damu, dozvolićeš da te engleski džentlmen otprati do kuće?“

Usne joj se šire u osmeh. „Jesi li?“

„Englez?“

„Džentlmen?“

„Naravno.“

„Dok god ne očekuješ poljubac za laku noć.“

„Biće dovoljan i nacistički pozdrav uz obećanje da ćeš pisati.“

Taj pogled koji mi je uputila: šta bi on mogao da znači?

„Dozvoli da pozovem *trazuru*. Gde živiš?“ Nik daje znak glavom jednoj od konjskih zaprega koje čekaju ispred hotela a čiji konjušar nepristojno zuri u njih.

„Blizu Ulice Lipskani.“ Ulica Lipskani je Jevrejska četvrt. Nesumnjivo je Jevrejka, ali bilo bi nepristojno da je tako nešto direktno pita. Hvata je za mišicu i vodi do kočije. „Hajdemo.“

Trazure izgledaju romantično kada se posmatraju s terase hotela *Atina Palas*, ali izbliza vonjaju na konjsku balegu i kočijaški znoj. Nik može da izbroji rebra konja kroz bronzano krzno na sapima.

„Mnogo se družiš s Nemcima?“

„Delovao je kao fin momak. Prilično je zgodan i zabavan. Ali neki muškarci se promene kada malo popiju. Ne znam zašto.“

„Šta taj radi u Bukureštu?“ pita Nik u kojem profesionalac nikada ne spava.

„Nešto s naftom, čini mi se.“

Nešto s naftom? Jedini razlog zbog kojeg su Nemci u Rumuniji jeste nešto s naftom, nešto s Hitlerovom željom da je zapleni.

„Mislim da će ujutro mrzeti sebe kada se seti svog ponašanja. Ne mogu da zamislim da će neki muškarac radije da bude s flašom nego s tobom.“

„Što se mene tiče, drago mi je što se napio. Sada me je izbavio lepi Englez s plavim očima. Mislim da je sve ispalo dobro.“ Posmatra ga, i najednom je svestan koliko blizu sedi. I koliko je lepa.

Dok se udaljavaju od hotela, bulevar postaje sve mračniji i prazniji. Oko njih vlada opasna i zloslutna noć. S trgova i iz crkava dopire tiha pesma zelenokošuljaša. Povremeno pored njih protrči grupa nasilnih mladića koji besciljno tumaraju ulicama, pevajući rodoljubive pesme, noseći rumunske zastave, slaveći skori pad Pariza. Prestonicom vlada karnevalska atmosfera koja preti da preraste u nasilje.

„Živiš sama?“

„Više ne moraš da pričaš na francuskom“, odgovara ona na savršenom engleskom.

„Gde si naučila engleski?“

„Francuski, engleski i jidiš sam naučila od oca. Nemački sam naučila od majke koja je rođena u Temišvaru. Šta se čudiš? Verovatno misliš da sam previše kvalifikovana za posao koji trenutno obavljam?“

„A koji je to posao?“

„Posao nemačke družbenice. Puštam da mi plaćaju pića i kupuju svilene čarape.“

Želi da je pita da li je to sve što im dopušta. Bukurešt nije London; žene ovde daju sve što se od njih traži. Za Rumunku je spananje s ljubavnikom podjednako moderno kao i kupovina novog šešira. Ostaje mu da nagađa.

Skreću za Kalea Viktorije, osluškujući topot konjskih kopita o kaldrumu. Široki bulevari postaju ulice; ulice postaju sokaci. U ovo doba noći, verovatno bi bila primamljiva meta kada bi se vraćala sama. Ko bi u Bukureštu danas žalio za silovanom ili ubijenom Jevrejkom? U policijskim stanicama je to dovoljno česta vest.

„Gde ti je porodica?“

„Majka mi je umrla pred sam početak rata. Otac mi je nepopravljivi zločinac. Koristio je svaku priliku da naglasi svoju pripadnost jevrejskoj zajednici pa je policija bila prinuđena da ga zatvori.“

„A, tako.“

Moja prelepa špijunka

„A ti, *mesje*? Diplomata si, rekla bih?“

„Zar je toliko očigledno?“

„Ako vam platim, možete li da mi nabavite tri vize?“

To je pitanje koje mu stalno postavljaju, ali ne tako direktno i svakako ne lepotice usred noći. Danijela tumači njegovo oklevanje kao odbijanje.

„Nije važno.“

„Hoćeš da pobegneš iz Bukurešta?“

„Jevrejka sam. Naravno da hoću.“

„Tri vize?“

„Imam... brata. Još uvek pokušavamo da izvučemo oca iz zatvora, a kada to uspemo, planiramo da pobegnemo iz ove užasne zemlje, što dalje od fašista.“

U Rumuniji su vize vrednije od zlata. Britanska vlada je naredila svojim konzulatima da vize izdaju samo pod olakšavajućim okolnostima, jer ne žele da Jevreji preplave Palestinu i uzbune Arape. „Videću šta mogu da učinim. Ali ovih dana je veoma teško, Ministarstvo inostranih poslova u Londonu...“

„U redu je. Nije trebalo da pitam“, prekida ga ona, tapšući kočijaša po ramenu. „Evo ovde.“

Zaustavljaju se ispred oronule zgrade. Jedna gasna svetiljka gori iznad zelenih vrata čija boja je ispucala od dotrajalosti. Jedino drugo svetlo je slaba ulična lampa, postavljena dublje u aleji. Tipično mesto na kojem zelenokošuljaši biraju da isprebijaju Jevrejina. Danijela čita pitanje u njegovim očima: kako to da žena koja govori četiri jezika i nosi skupu odeću sa Šosea živi u sirotinjskom delu Jevrejske četvrti?

„Nekada smo živeli na Bratijanu“, tiho kaže ona. „Pre nego što nam je vlada uzela sve.“ Ruka joj ovlaš dodiruje njegovu. „Hvala ti na ljubaznosti.“

„Možda ćemo se ponovo videti.“

„Nadam se da hoćemo, *mesje*...“

Nik joj pomaže da izađe iz *trazure* na kaldrmu.

„Čekaj“, kaže on. Iz džepa vadi papir i daje joj. Zatim iz unutrašnjeg džepa izvlači olovku. „Zapiši mi vaša imena. Videću šta mogu da učinim za vize.“

Danijela mu se gorko osmehuje. Ne veruje mu, naravno.

A onda se naginje i ljubi ga, onako kako ga niko dugo nije poljubio. Sledećeg trenutka se udaljava i nestaje iza vrata. Nik ulazi u *trazuru* i kočijašu daje znak da krene. Ovaj povlači uzde i konj nastavlja da kasa kroz mračne ulice.

I to je to. Slučajan susret. Hrabar gest. Kratak flert. On je oženjen a ona verovatno previše mlada. Nik pretpostavlja da je više nikada neće videti.

3.

Ali nedelju dana kasnije i dalje ne prestaje da misli na nju.

Posmatra kako njegova žena sipa sebi piće iz kristalne flaše i konačno shvata da nije srećan u braku s njom. Njih dvoje odavno nemaju zajedničke teme i njihov odnos je skoro bestrastan. Krivica je njegova koliko i njena. Život je posvetio poslu uz koji je obavezno išla i dekorativna supruga. Nik ne sumnja u to da joj je svih ovih godina bio odgovarajući suprug, iako nedovoljno strastven.

Jedno drugom postali su navika. Ali zar većina parova ne funkcioniše na isti način? Većina njegovih saradnika se miri s tim, a dosadu razbijaju povremenim diskretnim izletom van braka. Zašto bi njegov život bio drugačiji?

Razvod je bio nezamisliv. Dženifer bi pala u očaj. Kakve bi tek posledice bile po dečake? I mada ga je rat naterao na to da shvati koliko je život dragocena stvar, Nik ne želi da ga dodatno traći u ovom ustajalom braku.

Bilo im je lakše dok su dečaci živeli s njima; emocionalna udaljenost im nije toliko smetala. Sada kada su sami, Nik konačno shvata koliko su njihovi životi zapravo prazni.

Sumrak donosi lak povetarac, remeteći mrtvačku tišinu popodneva. Lišće limunovog drveća vene i tamni na letnjoj žegi. U suton, sunce poprima zlatastu boju, zalazeći za kupolu vizantijske crkve na drugoj strani ulice. Ružičasto rumenilo pada s neba, bojeći strme zidine kraljevske palate.

Moja prelepa špijunka

Vreme je šetnje po korzou i bukureštanska buržoazija se razmeće duž Kalea Viktorije. Prostitutke, Rumunke srednjeg staleža, oblače svoje crne haljine po poslednjoj francuskoj modi i kite se biserima i srebrnim krznenim okovratnicima koje sebi mogu da priušte. Samo seljanke nose jarke boje, proklamujući svoj rumunski status u tim smutnim vremenima.

Međutim, večeras se primećuje neka neobična ozbiljnost među šetačima. Zloslutna senka rata nadvila se nad gradom.

Štampa se već godinama unazad gnuša Nemaca i njihovih grandioznih vojnih pretenzija. Pad Poljske, Norveške i zemalja Beneluksa proglašen je velikom greškom nespremnih generala.

Ali po mišljenju srednje bukureštanske klase, pad Pariza ravan je varvarskom napadu na drevni Rim. Zar Bukurešt nisu zvali 'Parizom na selu'? Arhitektura i bulevari inspirisani su Francuskom, tu je čak i Trijumfalna kapija posvećena palima u Velikom ratu. Kada je nemačka čizma ušla u Pariz, bio je to napad na kulturu, umetnost i modu. Niko nije voleo Francuze više od Rumuna, i nakon pada centra svetske civilizacije pod fašističku svastiku, sva dotadašnja sigurnost je nestala.

Nik je u Rumuniji više od godinu dana, ali još uvek nije osetio njen puls. Ponekad ima osećaj kao da je bačen na scenu loše italijanske opere. Kralj je običan šarlatan koji je trgovinsku ravnotežu svoje zemlje prokockao zarad renoviranja svoje palate i kupovine nakita svojim ljubavnicama dok Nemci i Rusi pokušavaju da iznađu načine da se dočepaju rumunskih naftnih polja i pšeničnih useva. U međuvremenu, Nik sa svojim kolegama u britanskom konzulatu smišlja načine kako da sabotira naftne brodove na Dunavu, dok noću u hotelu *Atina Palas* razmenjuje tajne informacije iz druge ruke.

Stari Bukurešt polako bleđi. Prošlog leta, kod Lukijana ste mogli kupiti kavijar na kilo, francuske parfeme i svilene rukavice za vašu ženu direktno iz pariskih butika na Kalea Viktorije. Sada su radnjice na Šoseu zatvorene zbog fašista i priča se da će na zimu zavladatai glad.

Nik sklapa oči i ponovo razmišlja o Danijeli Simonići, prisećajući se mirisa njenog parfema.

„O čemu razmišljaš?“ pita Dženifer, izlazeći na balkon i noseći u rukama dve čaše sa džintonikom.

Nik uzima jednu čašu. „Pitao sam se gde ćemo biti za godinu dana“, odgovara, što je potpuno netačno ali zvuči dovoljno bezazleno.

„Pretpostavljam da ćemo još uvek izdržavati kaznu u ovoj odvratnoj zemlji.“

„Ne bih rekao. Zaboga, Nemci su u Parizu. Do kraja godine će koračati Strandom.“

„Ma neće doći do toga.“

Njena samouverenost ga izluđuje. „Šta će ih sprečiti u tome?“

Dženifer seda i prekršta noge. „Brinem za dečake.“

„I ja.“

„Možda bi trebalo da se vratimo kući. Čujem da Hor razmišlja o tome da evakuiše porodice i sve manje važno osoblje.“

Nik uzima veliki gutljaj džina i čuti. Hor je ministar, glavni britanski predstavnik u Bukureštu, vođa konzulata. Tačno je da opasnost po Britance svakodnevno raste, a neki direktori britanskih naftnih kompanija na Ploesti nedavno su uhapšeni i pretučeni. Rumunski nacionalisti mrze sve strance osim Nemaca, i Bukurešt uskoro neće biti nimalo bezbedan grad.

Ni njemu se nimalo ne sviđa to što su još uvek razdvojeni od dečaka. London svake noći proživljava teško bombardovanje od strane Luftvafea zbog čega mu hiljade košmarnih prizora prolaze kroz glavu, od toga kako Džejni ne stiže u sklonište na vreme, do scene kako Ričard strada u školskoj spavaonici od bombe koja pogađa njen krov. Želja mu je da Dženifer bude s njima jer će im prisustvo majke bar donekle uliti osećaj sigurnosti.

Tu je još jedan, nešto sebičniji motiv. Konačno će otkriti kakav je život bez nje.

„Šta nije u redu, Nik? Ili opet nećeš da otkrivaš svoje strogo poverljive tajne?“

Ovo je jedna od njihovih internih šala kojima često pribegavaju. Dženifer ga nikada ne pita šta radi niti kuda ide kada obavlja 'posao za ambasadu'. Ponekad se desi da joj se nedeljama ne javi i ona zna da ne treba da postavlja suvišna pitanja.

„Nik?“

„Izvini?“

„Pitala sam te pre nekih milion godina šta nije u redu.“

Moja prelepa špijunka

„Ništa. Samo razmišljam.“

„O poslu?“

„Ne razmišljam uvek o poslu.“

Dženifer na ovo izvija obrve.

Nik posmatra kako joj se lice osvetljeno stonim lampama naglo mrači. Još uvek je zgodna žena, vitka, uspravljena, klasično lepih crta lica, ista kao kada su se upoznali, pre skoro dvadeset godina. Zanima ga, ako bi ikada došlo do toga, šta bi radila bez njega; zanima ga šta bi on radio bez nje. Ali ne bi mogao da nastavi da živi u tom emotivnom vakuumu. Nekada je bio previše opsednut sopstvenom karijerom da bi to primetio. Sada je stariji i njegove ambicije više nisu ni približno važne kao nekada.

Nik ustaje i sipa sebi još jedno piće.

„Previše piješ.“

„Dva džintonika nisu alkoholizam.“

Noć pada iznenada. Njihov stan udaljen je samo tri ulice od glavnog trga i s terase se pruža lep pogled na kraljevsku palatu. Mračna je, osim jarkog svetla na trećem spratu gde Karolj održava hitan sastanak sa svojim odborom.

Svet se polako približava kralju, odnosno Karolju Podlacu, kako ga iz milošte zovu. Odbrojane su sladostrasne noći s ljubavnicom na Aveniji Valpaš. Kralj je sada obuzet državnim aferama, stvarima koje mu ranije nisu bile ni na kraj pameti. Rulja se opet okupila ispred kapija palate, čuvajući stražu, zureći u venecijanske lustere na trećem spratu kao da iščekuje čudo od boga. Rusija se približava sa severa, Nemci nadiru s Dunava, Mađari i Bugari poput lešinara čekaju na neki otpadak. Teško da će ih sada nešto spasiti. Karolj svakako nije čovek koji se snalazi u krizi. Bio je najnesposobniji i najkorumpiraniji čovek kojeg je Nik ikada znao.

„O moj bože“, Nik čuje Dženifer s balkona. „Vratili su se.“

Uzima svoje piće i izlazi, gledajući na ulicu. Grupa od skoro stotinak mladih zelenokošuljaša maršira bulevarom, izvikujući patriotske slogane. Neki nose oružje. Kreću se ka glavnom trgu i palati.

„Gvozdena garda“, komentariše Nik.

„Zašto ih policija ne uhapsi?“ pita Dženifer.

„Neki od njih i jesu policija.“

„A šta radi kralj?“

„U postelji je. Bedrima svoje ljubavnice zapužio je uši da ih ne čuje.“

„Ne budi vulgaran.“

„Sada ih više ništa ne može zaustaviti, Džen. Oni su budućnost.“

„Ja bih ih sve pobila.“

„Pokušao je i on jednom. Nije mu pošlo za rukom.“ Karolj je pred sam rat naredio egzekuciju hiljada takvih protuva. Ironija je u tome što su gardisti završili kao krompir; njihov najveći deo ostao je pod zemljom. Oni s višim činovima prebegli su u Berlin. Sada se talas vratio i svi su pohrlili nazad, svakodnevno sejući nasilje po ulicama.

Nik seda na stolicu i posmatra kako rulja napreduje uz bulevar ka osvetljenoj palati.

„Uskoro bi ovde moglo da postane neprijatno“, primećuje on.

„Neće nam nauditi“, teši se Dženifer.

„Zašto? Zato što imam diplomatski imunitet? Zato što smo Britanci? Zato što je tvoj otac u dalekom svojstvu s vojvodom od Norfolka?“

Osetivši prezir u njegovom glasu, Dženifer se mršti. „Je li s tobom sve u redu, Nik?“

„Malo mi je hladno“, priznaje on ustajući i ulazi unutra.

Istina, u poslednje vreme je postao nesmotren. Oduvek je vodio život strogo čuvanih tajni, i privatno i profesionalno. Ali umorio se od tog dvostrukog života, od tajni koje je čuvao od drugih i tajni koje je čuvao od sebe.

4.

Neki su to smatrali predalekim premeštajem, i po dolasku u Bukurešt, Nik je odmah shvatio da mu je karijera u Tajnoj obaveštajnoj službi osuđena na propast. Međutim, sada je drugačije; sreća mu je očigledno bila naklonjena. Rat bi ovde mogao da se izbegne. Ključ Hitlerovih planova leži u naftnim poljima Ploesti.

Niko unutar poslanstva ne zna ko su Nikovi pravi poslodavci. Po pravilu službe, ne intimizira se ni sa kim na poslu. Samo ambasador Hor, vojni ataše i Nikov direktni nadređeni u pasoškoj kontroli, zna